

Philippe Blasband

A játék

Az éjszaka közepén felkeltett bennünket apám.

– Pszt! – mondta. – Játszani fogunk!

És így folytatta:

– Öltözzetek fel néma csöndben. Húzzatok túracipőt és bújjatok a legsötétebb ruhadarabjaitokba.

– Hol van anya? Hol van anya?

– Pszt! – felelte. – Kint van. Ő már játszik.

Felöltöztünk; felvettük a túracipőnket, belebújtunk a legsötétebb ruhadarabjainkba, és elhagytuk a házat.

Követtük apánkat az éjszakában.

Apánk mosolygott, de láttam, hogy jobb keze reszket, arcát olyan ráncok borítják, amelyek este még nem voltak ott, fekete hajában pedig ősz szálak tűntek fel.

– Pszt! – mondta.

– De miért kell csöndben maradnunk?

– Mert ilyen a játék – válaszolta.

– Ez az éjszaka és a csönd játéka.

És bevezetett bennünket az erdőbe.

– Menjetek! – szólt. – Menjetek csak egyenesen előre, soha ne álljatok meg. Még ha én eltűnnék is, még ha elveszítenétek is egymást, ha megfájdul a lábatok, ha éhesek, szomjasak vagy álmosak lennétek is, ti csak folytassátok az utatokat.

– Miért?

Apánk mosolygott, és így szólt:

– Mert ilyen a játék.

Mentünk hát tovább az erdőben mély csöndben, néhány óra elteltével a legkisebbek sírni kezdtek, de apánk így szólt:

– Pszt! Ne sírjatok! És ha falubeli szomszédokkal vagy szomszéd gyerekekkel találkoznátok az erdőben, oda ne menjetek hozzájuk! Nem a szomszédok azok, hanem a Gonosz, aki felöltötte arcukat és testüket. Ha odamentek a szomszédokhoz vagy a szomszéd gyerekekhez, elvesztek.

– Mit veszítünk el?

Apánk először nem válaszolt.

– Mit veszítünk el?

– Mindent – szólt apánk.

Gyalogoltunk tovább az éjszakában, fájt a lábunk, éhesek, szomjasak, álmosak voltunk, de mentünk egyenesen előre az erdőben, az éjszakában, a csöndben.

Hirtelen üvöltés törte meg a csöndet, a tűz nappali fénybe borította az erdőt, féltünk és sírtunk, de apánk így szólt:

– Pszt! Menjetek csak tovább, egyenesen előre. Én itt maradok.

– Miért?

– Miért?

– Mert mögöttünk jön a Gonosz, és én megküzdök vele, hogy ne érjen utol benneteket.

– Miért?

– Miért?

– Mert ilyen a játék.

Apánk ott maradt, újra csönd lett, majd később kiáltást hallottunk a csöndben, apánk kiáltását, de nem néztünk hátra, nem is lassítottunk, gyalogoltunk tovább egyenesen az erdőben, az éjszakában. Aztán elmúlt az éj, felkelt a nap, majd az a nap is eltelt és újból leszállt az éj, és így váltakoztak a nappalok és az éjszakák, mi pedig elvesztettük egymást, először a leg-

kisebbséket, majd egyenként a többieket; soha nem láttam, hogyan tűntek el, talán az éjszaka nyelte el őket, talán a fáradtság vagy a csönd, vagy talán a Gonosz, aki a szomszédok arcát és testét felöltötte. Egyszer csak egyedül találtam magam, folytattam utamat, éhes, szomjas és álmos voltam, reszkettem a láztól, de mentem egyenesen előre az erdőben, mert ilyen volt a játék, igen, ilyen volt a játék...

Most, hogy itt élek ebben a másik országban, egyedül vagyok, és senki nem beszél körülöttem az anyanyel-

vetem, éjszakánként néha felébredek, elhagyom a szobámat, kimegyek a városba és megyek egyenesen előre az utcákon, az autók között, egyik járdáról a másokra, órákon át.

Néha hideg van, olykor esik, de én megyek, megyek egyenesen előre. Senki nem állít meg, senki nem szól hozzám. De ha valaki szólna, ha valaki megkérdezné: – Miért gyalogolsz az éjszakában?, azt mondanám neki: – Pszt! Ez játék!

Károly Judit fordítása

Philippe Blasband 1964-ben született Teheránban (anyja iráni, apja belga; lengyel és osztrák zsidók leszármazottja). Az Angliában, USA-ban és Iránban töltött évek után, 1979-ben Brüsszelbe költözött. Hat regénye és egy novelláskötete jelent meg. Körülbelül húsz színművet, számos filmforgatókönyvet írt. Színházi- és filmrendezői tevékenységet is folytat.

Václav Pankovčín (1968–1999) – író, publicista; a kelet-szlovákiai Homonnán (Humenné) született. Rövid élete alatt kilenc könyvet írt. Művei megjelentek cseh, lengyel és magyar fordításban.

